

ärrapárrinud enne, kui nemmad ni kaugele
olleksid jõudnud ja tundsid tõeste kahjo.

Wanna Udo elas kaua weel ja nággi rõ-
muga ommad lapselapsed ja sai neist surmani
armaštud ja auuštud.

Kül ilma peal on mõnda nähtud,
Mis Jummal teeb, on hästi tehtud:
Kui kõi ma-ilm sind ärra neab,
Kül Jummal sedda aega teab,
Mil tunnil — sõbber! uško mind —
Ja tulleb häddast peáštma sind!
Kül Surri südda wallus lõhkus
Ja Leno südda lootes õhkus,
Siiš nággi Jummal nende hädda
Ja parrandas ka warši sedda: —
Kes Roja peále kindlast lodab
Ja temma armust abbi ootab,
Sell' kássi ilmas hästi káib
Ja teisi ka weel aita woib. —
Kes omma tarkust, warra kídab
Ja teisel' waesust ette heidab,
Se omma uhke mele sees
Nááb wimaks waesust, filma-wees!

Ja enne, kui ta pörab weel
On ello-kord taal otsateel,
Sest Jummal on ta ello náind,
Kuiš temma elland, miš ta teind,
Ja sedda mõda saab siis ka
Ja palk seál üks kord ollema!

Kentsakas pettus.

Ühhes küllaláhhedal kõrtsis istusid ühhel
páwal kolm meest, üks lihbonik liinnast, üks
juut ja kõrtsmik isši; wimane lúkkas tanna-
des neid haljaid hõbberublasid kásti, miš lih-
bonik praego letti peale wálja lugges. Lih-
bonik pústiš rahhapunga jálle taško, lõppe-
tas omma wiimse klasi õllut ja lákšid kõrts-
mehhega mõllemad uksest wálja; siin sai just
üks illus suur wássikas wanfre peale pandud
miš ta kõrtsmiko káest ostnud olli, istus wanf-
re nukka peale, laksutas piitsa ja láškiš sõita.
Juut istus waggusi letti áres kunni perre-
mees ühhe kelmilise náoga tuppa ástus ja üt-